

Δογματική: Ο άνθρωπος μεταξύ διαβόλου και Θεού (Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαρτίου 17, 2019

(Επιμέλεια π. Αθανασίου Μηνᾶ)

(Ένα μικρό αντίδωρο στους άπανταχού αγωνιζομένους ὀρθοδόξους χριστιανούς)

Σέ τοῦτον τόν κόσμο, ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται πάντοτε μεταξύ τοῦ διαβόλου καί τοῦ Θεοῦ, συμφιλιώνεται εἴτε μέ τόν ἕνα εἴτε μέ τόν Ἄλλο, ζεῖ εἴτε μέ τόν ἕνα εἴτε μέ τόν Ἄλλο. Εἶναι φίλος τοῦ διαβόλου καί ζεῖ μέ αὐτόν, ὅταν βαδίζει στίς ἀμαρτίες καί τά πάθη, ἐπειδή αὐτά εἶναι ἡ ψυχή, ἡ καρδιά τοῦ διαβόλου. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά εἶναι φίλος τοῦ Θεοῦ, ζεῖ μέ Αὐτόν, ὅταν πορεύεται μέ τίς ἅγιες ἐντολές τοῦ Κυρίου, ὅταν γίνεται σύσσωμος τοῦ Θεανθρωπίνου σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, στήν ὁποία ἀποθησαυρίζεται ὀλόκληρος ὁ πλοῦτος, ὅλων τῶν Θείων αἰωνιοτήτων. Ναί, σέ τοῦτον ἐδῶ τόν κόσμο, ὁ ἄνθρωπος παρακάθεται, πάντοτε, εἴτε στήν τράπεζα τοῦ διαβόλου εἴτε στήν τράπεζα τοῦ Κυρίου Χριστοῦ, τοῦ Μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ [1].

Τό ἀνθρώπινο γένος δοκιμάζει, καθημερινῶς, στόν κόσμο μας τήν ἐμπειρία νά ὀδηγοῦνται οἱ ἄνθρωποι στήν ἀπώλεια εἴτε λόγω τῆς ἄγνοιας εἴτε τῆς μή ἀναγνωρίσεως τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ καί Κυρίου, Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέ ἄλλα λόγια ἐκπίπτουν, ἐξαιτίας εἴτε τῆς ἀθείας εἴτε τῆς εἰδωλολατρείας. Αὐτή ἡ ἄγνοια ἢ ἡ μή ἀναγνώριση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιφέρει τήν ἄγνοια ἢ τήν μή ἀναγνώριση τοῦ μόνου ἀληθινοῦ ἀγαθοῦ σέ αὐτόν τόν κόσμο: τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι ζοῦν «ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις καί ἀθεμίτοις εἰδωλολατρείαις» [2]. Ναί, «ἀθεμίτοις εἰδωλολατρίαις», γιατί ἡ εἰδωλολατρεία εἶναι πάντοτε σέ πληθυντικό ἀριθμό. **Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δέν ἀναγνωρίζει τόν μόνο ἀληθινό Θεό, θέλοντας καί μή ἀναγνωρίζει ἕνα ἀναρίθμητο πλῆθος ἄλλων, μικρότερων θεοτήτων, ψευδῶν θεῶν, εἰδώλων.** Πρόκειται γιά τίς ἐπιθυμίες καί τά πάθη πού δέν ἔχουν οὔτε ἀριθμό οὔτε τέλος. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δελεάζεται ἀπό μία τέτοια μικρή, μικρή θεότητα, τότε αὐτή τόν παρασύρει στίς ὑπόλοιπες ἐπιθυμίες καί τά πάθη καί τότε εἶναι πού τόν κατακομματιάζουν καί τόν κατασπαράζουν οἱ ἀναρίθμητοι ψευδεῖς καί ἀδηφάγοι θεοί. Καί ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι σέ θέση νά ἀμυνθεῖ σέ αὐτήν τήν ἀγέλη τῶν τρομερῶν θηρίων καί τῶν δελεαστικῶν πειρασμῶν. **Τό μικρότερο πάθος ὀδηγεῖ σέ μεγαλύτερο καί ἔτσι σταδιακά, βυθίζεται σέ ὅλο καί μεγαλύτερα πάθη, ὥσπου, ἐν τέλει, δέν μπορεῖ νά ἀναδυθεῖ ἀπ'αὐτά .** Καί κάθε πάθος ἐμπεριέχει

ἀναρίθμητα εἴδωλα καὶ κάθε ἐπιθυμία φέρει ὄλο καὶ περισσότερα εἴδωλα, πού δέν ἔχουν τελειωμό. Τά εἴδωλα εἶναι σάν τή δυνατή φωτιά, μέσα της κατακαίγονται καὶ ἡ συνείδηση καὶ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά καὶ τό θέλημα τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό καὶ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος τῆς ἀγάπης παρακαλεῖ τούς χριστιανούς: «*Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτούς ἀπό τῶν εἰδώλων*» [3].

Ἀπό τά εἴδωλα προέρχονται ὅλα τά κακά, καὶ τά μικρά καὶ τά μεγάλα. Καὶ κάθε ἄνθρωπος εἶναι εἰδωλολάτρης, ἐφ' ὅσον δέν πιστεύει στόν μόνον Ἀληθινό Θεό, στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Διότι, ὅπωςδήποτε σέ κάτι πιστεύει, εἴτε ὄν εἶναι αὐτό εἴτε πράγμα, εἴτε σέ ὄρατά εἴτε σέ ἀόρατα εἴδωλα, ὅπως εἶναι ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, οἱ ἄνθρωποι, ὁ πολιτισμός, ἡ τεχνολογία, ἡ φυλὴ, ἡ κοινωνική τάξη, τά πάθη, οἱ ἡδονές καὶ [...] τό ὄνομά τους «Λεγεών». Ἀπό τό πρῶτο ὡς τό τελευταῖο ὅλα τά παραπάνω εἶναι εἰδωλολατρία. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι **τό καθένα ἀπ'αὐτά φονεύει ὅ,τι κάνει ἄνθρωπο τόν ἄνθρωπο, φονεύει δηλαδή ὅ,τι θεοειδές, θεουοσταλγικό, ἀθάνατο, θεῖο, αἰώνιο.** Γι' αὐτό καὶ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος νουθετεῖ καὶ ἐντέλλεται στούς χριστιανούς: «*Διόπερ, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπό τῆς εἰδωλολατρείας*» [4]. **Οἱ ἄνθρωποι, διά τῶν ποικιλόμορφων εἰδωλολατριῶν, ἔμμεσα ἢ ἄμεσα, θυσιάζουν τούς ἑαυτούς τους στόν διάβολο, προσφέρονται ὡς θυσία στόν διάβολο.** Σέ τελευταία ἀνάλυση, **κάθε εἰδωλολατρία εἶναι σατανολατρία** καὶ κάθε εἰδωλο-διακονία εἶναι σατανο-διακονία. Μήπως δέν λατρεύει, δέν διακονεῖ, δέν προσφέρει θυσία τήν ψυχὴ του στόν διάβολο ἐκεῖνος πού ζεῖ στά πάθη καὶ στήν ἡδονή, ὅποιος ὑπηρετεῖ ὅποιονδήποτε καὶ ὅ,τιδήποτε, ἐκτός ἀπό τόν μόνον ἀληθινό Θεό καὶ Κύριο, Ἰησοῦ Χριστό; Αὐτό εἶναι τόσο ξεκάθαρο γιά κάποιον πού μπορεῖ, μέ φρόνηση, νά κρίνει. Γι' αὐτό καὶ ὁ θεόσοφος Ἀπόστολος λέγει στούς πρώην εἰδωλολάτρεις Κορινθίους: «*ὡς φρονίμοις λέγω...οὐ θέλω δέ ὑμᾶς κοινωνούς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι. Οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων· οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζης δαιμονίων*» [5].

Ἀναμφίβολα, ὀλόκληρο τό Εὐαγγέλιο τοῦ Σωτῆρος ἔγκειται στό ὅτι «*τό σῶμα[...] τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι*». Ἔτσι γνωρίζουμε τό αἰώνιο μυστήριο τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος [6]: **πῶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Σωτήρας ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι μόνο τῆς ψυχῆς ἀλλά καὶ τοῦ σώματός του.** Γι' αὐτό καὶ τό σῶμα τοῦ χριστιανοῦ ὀφείλει νά εἶναι ναός ἅγιος, στόν ὁποῖο ζεῖ ἡ ἁγία ψυχὴ στόν κόσμο μας καὶ στόν ὁποῖο πρόκειται νά ζήσει καὶ μετὰ τήν κοινὴ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Τά σώματα τῶν χριστιανῶν, **διά τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, τῆς Θείας Μεταλήψεως καὶ τοῦ εὐαγγελικοῦ τους βίου, ἔγιναν ἀναπόσπαστα μέρη τοῦ Θεοανθρώπινου σώματος τοῦ Χριστοῦ.** Τά σώματα αὐτά δέν ἀνήκουν πλέον στούς ἴδιους, ἀλλά σέ Ἐκεῖνον. Ὅ,τι ἔγινε μέ τό ἅγιο σῶμα Ἐκεῖνου πρόκειται νά συμβεῖ στά σώματα τῶν χριστιανῶν.

Γι' αυτό και ο Άγιος Απόστολος ευαγγελίζεται: «ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἤγειρε καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ...» [7].

Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω [8].

«Ὡ οἱ ἐγκαταλείποντες ὁδοὺς εὐθείας, τοῦ πορευθῆναι ἐν ὁδοῖς σκοτόους! Ὡ οἱ εὐφραινόμενοι ἐπὶ κακοῖς, καὶ χαίροντες ἐπὶ διαστροφῇ κακῇ! ὦν αἱ τρίβοι σκολιαί, καὶ καμπύλαι αἱ τροχιαί αὐτῶν, τοῦ μακρὰν σε ποιῆσαι ἀπὸ ὁδοῦ εὐθείας, καὶ ἀλλότριον τῆς δικαίας γνώμης. Υἱέ, μὴ σέ καταλάβῃ βουλή κακῆ,....Χρηστοὶ ἔσονται οἰκήτορες γῆς· ἄκακοι δὲ ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ· ὅτι εὐθεῖς κατασκηνώσουσι γῆν, καὶ ὅσοι ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ. Ὅδοί ἀσεβῶν ἐκ γῆς ὀλοῦνται· οἱ δὲ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἀπ' αὐτῆς» [9].

Καλὸν ἀγῶνα καὶ Καλὴ Ἀνάστασις σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις.

Γένοιτο Κύριε. Ἀμήν.

1. Βλ. Α' Κορ.,10,21

2. Α' Πέτρ., 4, 3

3. Α' Ἰω.5,21.

4. Α' Κορ.10,14.

5. Α' Κορ.10,15-21.

6. «Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις·ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται,καὶ Γαβριήλ την χάριν ευαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ, τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· Χαῖρε,Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ». Ἀπολυτίκιον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

7. Α' Κορ.,6,14·16.

8. Παροιμιῶν Σολομώντος.Β',1-22

9. Ἰδιόμελον, Πέμπτης τῆς Α' Ἑβδομάδος ἐσπέρας: «Οἱ ποθοῦντες τοῦ θεοῦ Πάσχα μετασχεῖν, οὐκ ἀπ' Αἰγύπτου, ἀλλ' ἐκ Σιών ἀρχομένου, τὴν τῆς ἀμαρτίας ζύμην,

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

ἐξάρομεν τῆ μετανοία· περιζώσωμεν τὰς ὀσφύας ἡμῶν, τῆ νεκρώσει τῶν ἡδονῶν· καλλωπίσωμεν τοὺς πόδας, ὑποδήμασι κωλυτικοῖς, ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς, καί στηριχθῶμεν, τῆ βακτηρία τῆς πίστεως· μή ζηλώσωμεν τοὺς ἐχθρούς, τοῦ δεσποτικοῦ Σταυροῦ, θεοποιῶντες τὴν γαστέρα· ἀλλ' ἀκολουθήσωμεν, τῷ διὰ νηστείας ἡμῖν, τὴν κατὰ τοῦ διαβόλου νίκην ὑποδείξαντι, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν».